



## PROP DE VOSALTRES

# Bon Nadal

**A**vui participem d'una celebració religiosament important i familiarment entrañable. El Naixement de Jesucrist ens omple d'alegria i ens obre les portes de l'esperança. És l'esdeveniment fonamental que actualitzem en aquest dia. Ens porta a reconèixer la grandesa de Déu que envia el seu Fill a empobrir-se en la nostra carn. Ens condueix a l'agraïment infinit pel gran regal que ens fa. I ens anima a obrir el nostre cor a compartir amb els altres l'amor, la felicitat i la pau que Ell ens porta.

Aquestes són les paraules que més repetim durant aquest temps en els nostres comentaris i cartes. Desitgem la felicitat i la prosperitat a tot el món. Els cristians unim aquest desig als sentiments del mateix Senyor, perquè no volem que quedi reduït a un vernís materialista, aparent o interessat en quedar bé.

D'altra banda la nostra societat viu moments complicats i amb tendències al desànim, a la confrontació o la desesperança, arribant fins i tot al rebuig i al menyspreu d'altres grups als que de vegades tractem com a enemics (autoritats, responsables socials, refugiats, presos, exclusos...). Malgrat tot, els cristians continuem amb la proposta del Nadal. I no és un contrast ni una fugida de la realitat, perquè la proposta no és nostra sinó de Déu. Us demano que celebriu amb profunda alegria i amb autèntic realisme cristià la festa del naixement del Fill de Déu. Començant amb la conversió del nos-



tre interior i promovent tot allò que exteriorment ens acosti a la realitat dels regals nadalencs: la glòria, la pau, la bondat i la felicitat. Neix el nostre Germà i amb Ell construïm la fraternitat universal, sense exclusions.

Perquè hi ha una temptació latent en aquests moments, en aquest dubte de si celebrar i manifestar alegria, de si participar i fer visible la

festa, quan les dificultats socials de la crisi ens aixafen i causen tanta pobresa en les famílies. És un argument molt socorregut, massa elemental per convincent, per oblidar-nos de tot el que comporta el Nadal.

I no. Tot i les dificultats, ens alegrem i viurem el clima de Betlem, del nostre particular pessebre, i manifestarem al món la plenitud d'aquest misteri. La vida humana ha estat sempre envoltada de dificultats, de mancances i de limitacions. Durant molts segles era evident i majoritària la misèria i la malaltia, i la celebració nadalenca constituïa una llum en aquesta foscor vital. No més enllà del segle passat, moltíssimes comunitats cristianes s'han vist perseguides, privades de la llibertat de la fe, sense cap possibilitat de celebració i han continuat veient a Crist que neix com el principi del seu alliberament.

En i després d'Auschwitz, del teló d'acer, de Fukushima, d'Haití amb les seves devastacions, de la guerra de Síria, i, en general, de tot l'Orient Mitjà... cal viure i celebrar el Nadal. Dins i després d'aquesta punyent crisi, el Senyor ens mostra l'únic camí de la profunda alegria, de l'autèntica glòria i de la real i necessària solidaritat. Com la seva, que ens manifesta sempre i, a hores d'ara, amb entrañable intensitat.

Que tingueu tots un Bon Nadal.

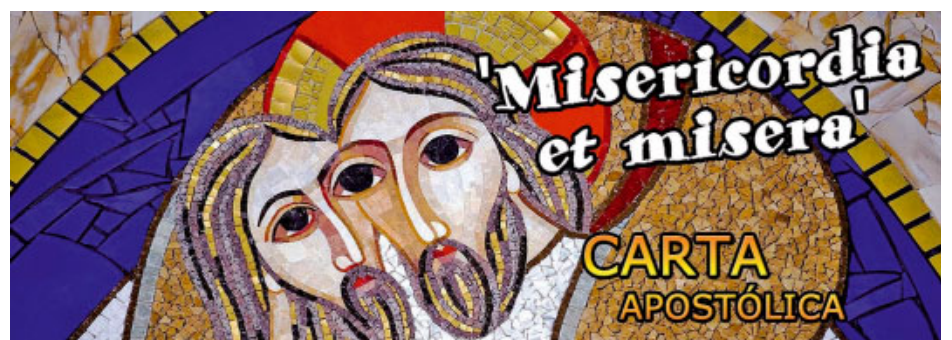
† **Salvador Giménez Valls**  
Bisbe de Lleida

## NOTÍCIES

# *Misericordia et misera,* carta apostòlica del papa Francesc

**M**isericordia et misera són les dues paraules que sant Agustí utilitza per comentar la trobada entre Jesús i l'adúltera. El Sant Pare Francesc ha escollit aquestes paraules per donar nom a la carta apostòlica que ha redactat per acabar l'Any de la Misericòrdia que va tancar el passat 20 de novembre.

Aquesta lectura pot ajudar-nos a seguir vivint en coherència amb tot allò que hem descobert durant aquest Any Jubilar, com ho expressa ell mateix en el núm. 5 de la carta: «Ara, conclòs aquest Jubileu, és el temps de mirar endavant i comprendre com seguir vivint amb fidelitat, alegria i entusiasme, la riquesa de la misericòrdia divina.»



## MISSIONERS DE LLEIDA

## «Per què vas sortir de la teva terra» (IV)



Us explicaré la meva experiència de l'any passat quan vaig tenir l'oportunitat de marxar a Ruanda, un país molt petit al centre d'Àfrica. Juntament amb altres voluntaris, hi vaig anar a fer un voluntariat. Era en un campament per a nens. Va ser una experiència molt agradable.

He de dir que quan m'ho van proposar em feia una mica de respecte, tenia algunes pors i inseguretats. Marxar a un país tan llunyà, trobar-te en una realitat nova, amb voluntaris procedents d'altres llocs... Però al final vaig prendre la decisió de sortir, de marxar de casa i començar aquesta aventura.

Llavors si em pregunteu perquè ho vaig fer, us diré que en aquell moment no tenia molt clar perquè marxava. Va ser una oportunitat que se'm va presentar i la vaig aprofitar. Em vaig trobar en una cultura i una realitat que no s'assemblava a la meua. Entre altres coses, em va sorprendre veure com els nens jugaven i s'ho passaven bé d'una forma molt diferent de la nostra.

Però en tornar aquí, a Lleida, em vaig adonar que el que havia viscut a Ruanda havia canviat la meua vida: feia les coses amb molt més sentit, mirava la realitat amb més tendresa i m'apropava més a les persones, intentant comprendre què hi havia darrere d'elles. Vaig tornar amb una il·lusió renovada, i penso que això és el que aporta anar a fora.

Crec que no ens hem de quedar tancats en la nostra comoditat sinó marxar cap a fora i observar què és el que hi ha. Veure quantes coses boniques podem trobar i portar-les a la nostra realitat, que al final és on estem.

Mateo Aventín

## Festa a les Llars Mare Esperança

La Llar Mare Esperança fa 50 anys que va obrir les seves portes, en la seva ubicació actual, a la carretera d'Osca, per atendre els infants i joves en situació de desamparament, formant-los humanament i cristiana, segons la missió de la seva fundadora, la venerable mare Esperança González Puig.

En aquest centre, les Missioneres Esclaves de l'Immaculat Cor de Maria, congregació de vida apostòlica que va néixer a Lleida el 19

juny de 1862, han acollit durant aquests cinquanta anys centenars d'infants.

Per celebrar aquesta efemèride, el passat 19 de novembre, el bisbe Salvador va presidir una missa d'acció de gràcies a la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat. Diversos mossens van concelebrar aquesta missa, entre ells Mn. Jordi Pardell, que fa mig segle va ser testimoni de la posada en marxa d'aquest centre.



Després de la celebració, tots els assistents es van traslladar fins a la Llar on van poder compartir un refrigeri i visitar les instal·lacions.

## Homenatge a l'escultor Jaume Gort

El bisbe Salvador va voler sumar-se, el passat diumenge 20 de novembre, als actes celebrats a Montoliu de Lleida per recordar i homenajar al seu fill i escultor Jaume Gort Farré, amb ocasió del 50 aniversari de la seva mort a Lleida, el 9 de novembre de 1966.

Els actes s'iniciaren a les 10 del matí a l'església de la Nativitat de la Mare de Déu de Montoliu, on el Sr. Bisbe presidí l'Eucaristia concelebrada pel rector del poble, Mn. Manuel de la Varga, en memòria de Jaume Gort. El bisbe Salvador manifestà la



seua satisfacció per visitar i celebrar la fe amb la comunitat de Montoliu en la que era la seva primera visita des de la seva arribada a la diòcesi de Lleida, coincidint amb una celebració tan especial per al poble com és la de fer memòria d'un dels seus fills més il·lustres. Tot seguit, a la sa-

la d'actes de l'Ajuntament, es féu la inauguració d'una mostra retrospectiva amb diverses escultures, projectes, motllos i altres peces i documentació, que componen el fons artístic de l'escultor, cedit a l'Ajuntament de Montoliu per la seva família. La seva vídua Montserrat Solé fou l'encarregada de tallar la cinta simbòlica d'inauguració, acompanyada per la seva filla i les dues nêtes.

Els actes tingueren com a cloenda la presentació del llibre *Jaume Gort, l'escultor de la modernitat serena*, del periodista i historiador Jordi Curcó.

## Delegació de Vida Consagrada

La Comissió per a la Vida Consagrada del Bisbat de Lleida va celebrar, el passat 26 de novembre, un recés d'Advent a la parròquia de la Mercè de Lleida.

Els Pares Mercedaris ens van explicar la feina parroquial, on destaca l'ajut amb aliments a més de 400 famílies. En l'activitat a la presó van definir tres àmbits: la prevenció (joves en risc social), els interns (eucaristies, converses...) i els que surten de la presó.

El germà marista, Lluís Serra, secretari de l'URC, ens va exposar el tema següent: «La saviesa del cor - icones bíbliques: viure el futur amb esperança». No és tan important, ens va dir, que nosaltres sobrevisquem sinó que vagi endavant el Regne de Déu.

Després d'una estona de pregària, vam celebrar l'eucaristia, concelebrada pels mercedaris que ens van acollir.

Un matí plujós i fred, però molt ben aprofitat. Vàrem conèixer la tasca dels mercedaris i també vàrem poder beure de la saviesa del germà marista Lluís Serra. Tot plegat és per donar-ne moltes gràcies a Déu!



## LA VEU DEL PAPA FRANCESC

En aquesta darrera audiència jubilar, voldria presentar un aspecte important de la misericòrdia: la inclusió. Déu, de fet, en el seu disseny d'amor, no vol excloure ningú, sinó que vol incloure tothom. Mitjançant el baptisme, per exemple, ens fa fills seus en Crist, membres del seu cos que és l'Església. I nosaltres, cristians, som convidats a utilitzar el mateix criteri: la misericòrdia és aquella manera d'actuar, aquell estil amb què intentem incloure els altres en la nostra vida, evitant

## Misericòrdia i inclusió

de tancar-nos en nosaltres mateixos i en les nostres seguretats egoistes.

En el fragment de l'Evangeli de Mateu que hem just escoltat, Jesús adreça una invitació realment universal: «Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar» (11,28). Ningú no és exclòs d'aquesta crida, perquè la missió de Jesús és revelar a cada persona l'amor del Pare.

Aquest aspecte de la misericòrdia, la inclusió, es manifesta obrint els braços per acollir sense excloure, sense classificar els altres per la condició social, la llengua, la raça, la cultura, la religió: davant nostre són només persones per estimar com les estima Déu.

Com en són, de certes, les paraules de Jesús que inviten tots els qui estan cansats i afeixugats a caminar

cap a ell per a trobar repòs! Els seus braços oberts a la creu demostren que ningú no és exclòs del seu amor i de la seva misericòrdia. L'expressió més immediata amb què ens sentim acollits i inserits en ell és la del seu perdó. Tots tenim necessitat de ser perdonats per Déu. I tots tenim necessitat de trobar germans i germanes que ens ajudin a caminar vers Jesús, a obrir-nos al do que ens ha fet a la creu.

(Dissabte, 12 de novembre de 2016.)

# Trobada de catequistes a Almenar

El passat 26 de novembre, va tenir lloc a Almenar la II Trobada de catequistes de l'Arxiprestat del Segrià-La Noguera-La Ribagorça, sota el lema «Què puc fer per tu?»

Després d'unes paraules de benvinguda per part de l'arxipreste Mn. Jaume Pons, vam fer una pregària i ens vam posar a treballar en petits grups sobre temes importants, i fins i tot inquietants, que ens afecten als catequistes avui dia, com per exemple: per què els pares han de rebre una formació i com l'haurien de rebre? També vam parlar de la importància del tracte per-



sonal amb les famílies i de les activitats més lúdiques, com de la necessitat de fer sortides, trobades, excursions, teatre...

No podem deixar de banda la valoració que es va fer de la utilització de les noves tecnologies en les sessions de la catequesi o si

és convenient i encertat comunicar-nos amb les famílies per mitjà de les diferents eines que ens proposen les xarxes socials. Finalment, vam fer una posada en comú dels temes tractats amb la impressió d'haver obtingut unes bones conclusions.

Per acomiadar-nos, els nens de la catequesi i esplai d'Almenar van llegir unes reflexions. En acabar, tots junts vam fer una pregària tal i com havíem començat la jornada. Agraïm a la Delegació de Catequesi tot l'esforç posat, i mil gràcies pel record que ens vàreu lliurar.

Montserrat Grau

## Càritas diocesana celebra la seva assemblea

El passat 26 de novembre, Càritas diocesana va celebrar al Col·legi Maristes Montserrat de Lleida la seva assemblea triennal. El lema de la trobada va ser «La font de la nostra alegria a Càritas», aplegant-nos unes 115 persones.

Darrere aquest lema es vol transmetre la idea que totes les persones que conformem Càritas: voluntaris, socis i treballadors, puguem realitzar tota la nostra acció amb alegria.

L'assemblea és un moment per reflexionar, fer balanç i orientar la nostra tasca per als anys vinents. Es va estructurar en quatre moments. Per començar, el director de Càritas, Ramon Baró, i la secretària general, Maria José Rosell, van explicar el recorregut dels darrers tres anys, en l'àmbit econòmic, de voluntariat i d'accions desenvolupades a les Càritas parroquials i programes



de Càritas diocesana. Posteriorment, el delegat de Càritas, Carles Sanmartín, va oferir un moment de reflexió-recolliment entorn de l'origen de la nostra alegria en el si de l'acció de Càritas. A continuació, es van organitzar sis tallers diferents per tal de donar a conèixer els programes i accions concretes de l'entitat.

Després d'un recull de propostes per al Pla d'Acció dels Equips de Voluntariat i d'Animació de les

Càritas Parroquials, l'assemblea es va concloure amb la ponència «Cap on volem anar?», a càrrec d'Olga Garrofé, membre de la Secretaria Col·legiada, fent un recorregut per les actituds, les fortaleses i les debilitats de l'entitat per arribar a perfilar què som i què volem ser (Pla d'Acció 2017-2020).

Després del dinar, a la tarda, es va celebrar un acte de reconeixement al voluntariat.

### REFLEXIONS

PACIFICAR L'ÀNIMA  
I EL MÓN

## Reconciliar-se amb el passat (i IV)

La pau amb la consciència es malbarata quan s'ha transgredit l'ordre, el sentit del deure, quan s'ha incorregut en una exageració, en una hybris, com deien els grecs. La hybris consisteix en passar-se de la ratlla, en extralimitar-se i això era, segons els grecs, castigat pels déus. La pau de consciència es tradueix també en l'obrar i en el produir. Quan, en canvi, no hi ha pau en el dedins, es tendeix a cercar un cap de turc, algun boc expiatori que pugui canalitzar el malestar i a qui imputar la raó del desassossec.

Per evitar aquesta desmesura que genera malestar en la consciència, cal aprendre a adonar-se de les pròpies limitacions. També cal aprendre a acontentar-se amb allò que és suficient. Aquest és el secret per a ser ric, fins i tot essent pobre. Contràriament, hi ha qui viu, permanentment, en pobresa tot i estar envoltat de riqueses, perquè sempre vol més i no posa fre al desig.

Hi ha una desproporció entre les nostres aspiracions i les nostres capacitats reals. Aquest és un dels motius del desassossec, de la lluita interior. Molt habitualment, volem el que no tenim i quan ho tenim, ens sembla poc i, de nou, desitgem el que encara no posseïm. Aspirarem a guanyar la medalla d'or en la carrera o el primer premi en el concurs de cant, sense adonar-nos de la debilitat de les pròpies cames o de la mala oïda que ens incapacita per a aquestes activitats.

En canvi, disposem de capacitats que no hem desenrotllat i que han acabat atrofiant-se. Massa sovint, no aspirem al que podem i, en canvi, anhelem ésser o tenir el que no podem. Ambdues frustracions es corregeixen si ens adonem de la pròpia limitació. Aquest sentit del límit és una de les claus per acceptar la pau amb un mateix.

En definitiva, el camí és trobar-se, per després oblidar-se i, en oblidar-se, fer-se transparents a tot el que existeix. Reconciliar-se amb la pròpia història, fer un ús adequat del llenguatge i tenir la consciència tranquil·la: heus aquí tres factors determinants per edificar la pau interior.

Francesc Torralba  
Doctor en Teologia

### AGENDA



- **Diumenge, 25 de desembre. Nadal:** —A les 12 h, Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe, a la Catedral.
- **Diumenge, 1 de gener.** Jornada de la Pau.

### LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

**26. ■ Dilluns** [Fets 6,8-10;7, 54-60 / Sl 30 / Mt 10,17-22]. Sant Esteve, diaca i protomàrtir (35) a Jerusalem; sant Dionís, papa (259-268) i mr.

**27. □ Dimarts** [1Jo 1,1-4 / Sl 96 / Jo 20,2-8]. Sant Joan, apòstol i evangelista, fill de Zebedeu, vident de Patmos, venerat a Efes (†100); sant Teodor, monjo; santa Nicaret, vg.; santa Fabiola.

**28. ■ Dimecres** [1Jo 1,5-2,2 / Sl 123 / Mt 2,13-18]. Sants Inno-

cents, mrs. a Betlem i rogalia; santa Dòmina, vg. i mr.

**29. □ Dijous** [1Jo 2,3-11 / Sl 95 / Lc 2,22-35]. Sant Tomàs Becket (1118-1170), bisbe de Canterbury i mr.; sant David.

**30. □ Divendres** [Sir 3,2-6.12-14 (o bé: Col 3,12-21) / Sl 127 / Mt 2, 13-15.19-23]. Sagrada Família: Jesús, Maria i Josep; sant Mansuet, mr.; sant Rainer, bisbe; santa Anísia, mr.; sant Fèlix I, papa (269-274) i mr.; beat Raül, abat.

**31. □ Dissabte** [1Jo 2,18-21 / Sl 95 / Jo 1,1-18]. Sant Silvestre I, papa (romà 314-335) i mr.; santa Coloma, vg. i mr.; santa Melània la Jove; sant Sabinià, bisbe i mr.

**1. □ Diumenge vinent,** Octava de Nadal. Solemnitat de Santa Maria Mare de Déu (lit. hores: de la solemnitat) [Nm 6,22-27 / Sl 66 / Ga 4,4-7 / Lc 2,16-21]. Imposició del Nom de Jesús, també Emmanuel o Manuel (Manel); Mare de Déu de Be-goña; sant Concordi, prev. i mr.

# Nadal de nostre Senyor Jesucrist

COMENTARI

## El qui és la Paraula s'ha fet home



Quin goig de sentir a les muntanyes els passos del missatger que anuncia la pau, amb el Naixement del Príncep de la Pau. La notícia és confirmada pels sentinelles que veuen cara a cara com el Senyor torna a Sió convidant-nos a celebrar el seu Naixement.

La conseqüència lògica és la crida a l'alegria: *Danseu ruïnes de Jerusalem! Alceu totes el crit d'alegria!* Quin goig celebrar Nadal!

El Senyor que celebrem naixent avui ha redimit Jerusalem i així tots els pobles veuran la salvació del nostre Déu.

Culmina un llarg projecte: Déu antigament va parlar als pares per boca dels profetes. Ara, en aquests dies que són els darrers, ens ha parlat en la persona del Fill i per això ja no cal esperar cap Revelació nova diferent. Certament Déu ningú no l'ha vist mai. Però ens l'ha revelat Déu, Fill únic, que està en el si del Pare i Encarnat per obra de l'Esperit Sant és resplendor de la glòria de Déu.

El gran «misteri» de l'Encarnació del Fill de Déu —el Nadal— l'evangelista Jn ens el presenta al Pròleg, perfecta síntesi de tot l'evangeli.

Al principi, és a dir abans del temps (Sir 24,9), quan només existia l'Etern Déu que no té començament ni acabament, ja existia Aquell de qui ara en parlarà i que mereix el nom nou de «la Paraula»: perquè si Déu ningú no l'ha vist mai, el Déu Fill Unigènit, el qui és la Paraula, és qui ens l'ha revelat. I ho ha fet amb l'Encarnació d'humilitat.

El qui és la Paraula no només «era amb Déu» orientat dinàmicament vers el Pare sinó que també era Déu; i com a tal tenia en Ell la vida i la vida era la Llum dels homes.

En un moment de la història Déu envia un home, Joan, com a «testimoni» de la Paraula eterna entrada a la història quan, fet home, plantà entre nosaltres el seu Tabernacle.

L'Encarnació del Logos etern de Déu ens fa contemplar la seva glòria per rebre d'Ell cada dia la gràcia de la veritat de la qual Ell n'és ple.

Contemplem-la en adoració d'agraïment i donem-ne joiós testimoniatge, com els àngels; però nosaltres construint pau a la terra a favor de tots els homes.

Mn. José Luis Arín

### ▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 52,7-10)

Quin goig de sentir a les muntanyes els passos del missatger que anuncia la pau i porta la bona nova, que anuncia la salvació i diu a la ciutat de Sió: «El teu Déu és rei.» Escolta els crits dels teus sentinelles, escolta quins esclats de goig: veuen cara a cara com el Senyor torna a Sió. Danseu, ruïnes de Jerusalem, alceu totes el crit d'alegria: el Senyor ha consolat el seu poble, ha redimit Jerusalem. Als ulls de tots els pobles el Senyor ha estès el seu braç sant, i d'un cap a l'altre de la terra veuran la salvació del nostre Déu.

### ▶ Salm responsorial (97)

R. D'un cap a l'altre de la terra tothom ha vist la salvació del nostre Déu.

Canteu al Senyor un càntic nou: / ha fet obres prodigioses, / la seva dreta i el seu braç sagrat / han sortit victoriosos. R.

El Senyor ha revelat la seva ajuda / i els pobles contempen la salvació. / L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment / a la casa d'Israel. R.

Tothom ha vist d'un cap a l'altre de la terra / la salvació del nostre Déu. / Aclameu el Senyor arreu de la terra, / esclateu en cants i en crits d'alegria. R.

Canteu al Senyor les vostres melodies, / canteu-les al so de les cítares; / aclameu el rei, que és el Senyor, / amb trompetes i tocs de corn. R.

### ▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 1,1-6)

En diverses ocasions i de moltes maneres Déu antigament havia parlat als pares per boca dels profetes; però ara, en aquests dies que són els darrers, ens ha parlat a nosaltres en la persona del Fill, que ell ha constituït hereu de tot, per mitjà del qual ja havia creat el món. Ell, que és resplendor de la glòria de Déu i empremta del seu mateix ésser, i que sosté l'univers amb el poder de la seva paraula, acabada l'obra de purificació dels pecats s'ha assegut a les altures, a la dreta de la majestat divina, i ocupa un lloc tant més superior als àngels com més incomparable és el títol que posseeix en herència. Perquè, a quin dels àngels Déu ha dit mai: «Ets el meu Fill, avui t'he engendrat?». I encara: «Jo seré el seu pare, i ell serà el meu Fill?». Diu també quan presenta al món el seu primogènit: «Que es prosternin davant d'ell tots els àngels de Déu.»

### ▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan

(Jn 1,1-18) (Versió abreujada)

Al principi ja existia el qui és la Paraula. La Paraula era amb Déu i la Paraula era Déu. Era, doncs, amb Déu al principi. Per ell tot ha vingut a l'existència, i res del que ha vingut a existir no hi ha vingut sense ell. Tenia en ell la Vida, i la Vida era la Llum dels homes. La Llum resplendeix en la foscor, però la foscor no ha pogut ofegar-la. Existia el qui és la Llum veritable, la que, en venir al món, il·lumina tots els homes. Era present al món, al món que li deu l'existència, però el món no l'ha reconegut. Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit. Però a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els concedeix poder ser fills de Déu. No són nascuts per descendència de sang, ni per voler d'un pare o pel voler humà, sinó de Déu mateix. El qui és la Paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle, i hem contemplat la seva glòria, que li pertoca com a Fill únic del Pare, ple de gràcia i de veritat.

### ▶ Lectura del libro de Isaías (Is 52,7-10)

Qué hermosos son sobre los montes los pies del mensajero que proclama la paz, que anuncia la buena noticia, que pregona la justicia, que dice a Sión: «¡Tu Dios reina!». Escucha: tus vigías gritan, cantan a coro, porque ven cara a cara al Señor, que vuelve a Sión. Romped a cantar a coro, ruinas de Jerusalén, porque el Señor ha consolado a su pueblo, ha rescatado a Jerusalén. Ha descubierto el Señor su santo brazo a los ojos de todas las naciones, y verán los confines de la tierra la salvación de nuestro Dios.

### ▶ Salmo responsorial (97)

R. Los confines de la tierra han contemplado la salvación de nuestro Dios.

Cantad al Señor un cántico nuevo, / porque ha hecho maravillas: / su diestra le ha dado la victoria, / su santo brazo. R.

El Señor da a conocer su salvación, / revela a las naciones su justicia: / se acordó de su misericordia y su fidelidad / en favor de la casa de Israel. R.

Los confines de la tierra han contemplado / la salvación de nuestro Dios. / Aclama al Señor, tierra entera; / gritad, vitoread, tocad. R.

Tañed la cítara para el Señor / suenen los instrumentos: / con clarines y al son de trompetas, / aclamad al Rey y Señor. R.

### ▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Hb 1,1-6)

En muchas ocasiones y de muchas maneras habló Dios antiguamente a los padres por los profetas. En esta etapa final, nos ha hablado por el Hijo, al que ha nombrado heredero de todo, y por medio del cual ha realizado los siglos.

Él es reflejo de su gloria, impronta de su ser. Él sostiene el universo con su palabra poderosa. Y, habiendo realizado la purificación de los pecados, está sentado a la derecha de la Majestad en las alturas; tanto más encumbrado sobre los ángeles cuanto más sublime es el nombre que ha heredado. Pues ¿a qué ángel dijo jamás: «Hijo mío eres tú, yo te he engendrado hoy»; y en otro lugar: «Yo seré para él un padre, y él será para mí un hijo?». Asimismo, cuando introduce en el mundo al primogénito, dice: «Adórenlo todos los ángeles de Dios.»

### ▶ Comienzo del santo evangelio según san Juan

(Jn 1,1-18) (Versión abreviada)

En el principio existía el Verbo, y el verbo estaba junto a Dios, y el Verbo era Dios. Él estaba en el principio junto a Dios.

Por medio de él se hizo todo, y sin él no se hizo nada de cuanto se ha hecho. En él estaba la vida, y la vida era la luz de los hombres. Y la luz brilla en la tiniebla, y la tiniebla no lo recibió.

El Verbo era la luz verdadera, que alumbra a todo hombre, viniendo al mundo. En el mundo estaba; el mundo se hizo por medio de él, y el mundo no lo conoció. Vino a su casa, y los suyos no lo recibieron. Pero a cuantos lo recibieron, les dio poder de ser hijos de Dios, a los que creen en su nombre. Estos no han nacido de sangre, ni de deseo de carne, ni de deseo de varón, sino que han nacido de Dios. Y el Verbo se hizo carne y habitó entre nosotros, y hemos contemplado su gloria: gloria como del Unigénito del Padre, lleno de gracia y de verdad.